

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. G.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. J. Ď., advokátom so sídlom v Ž., proti odporkyni **N. G.**, bývajúcej v B., **o zníženie výživného**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 105/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2011 sp. zn. 23 Co 323/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 25. októbra 2010 č.k. 18 C 105/2010-30 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ voči odporkyni (plnoletej dcére) domáhal zníženia výživného zo sumy 120 € mesačne na 50 € mesačne; odporkyni nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že aplikoval ustanovenia § 62 ods. 1 až 4, § 65 ods. 5, § 75 ods. 1 a 2 a § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o rodine“), pričom mal výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že návrh nie je dôvodný, lebo od posledného určenia výživného nedošlo k relevantnej zmene pomerov účastníkov konania. Čistý mesačný príjem navrhovateľa bol len nepodstatne znížený (o 78,07 € mesačne), čo v celkovom skutkovom rámci nie je dôvodom na vyhovenie návrhu. Výživné vo výške 120 € mesačne treba naďalej považovať za primerané tak odôvodneným potrebám odporkyne, ako aj zisteným možnostiam a schopnostiam navrhovateľa.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. januára 2011 sp. zn. 23 Co 323/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a stotožnil sa aj s jeho správnymi dôvodmi (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Poukázal na to, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav a skutkové zistenia správne právne posúdil. V súlade so zákonom rozhodol aj o trovách konania. Odvolací súd odporkyňi nepriznal náhradu trov konania (§ 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa nezohľadnil dostatočne jeho reálnu finančnú a majetkovú situáciu, ktorá mu neumožňuje platiť výživné na odporkyňu v doterajšej výške 120 € mesačne a opodstatňuje jeho zníženie na 50 € mesačne. Súd nesprávne vyhodnotil zníženie jeho mesačných príjmov (v skutočnosti mu príjem poklesol o 140 € mesačne) a neprihliadol na skutočnosť, že s odporkyňou nie je v žiadnom kontakte už vyše 13 rokov. Býva v dome zdedenom po rodičoch, ktorý zrekonštruoval a na rekonštrukciu si zobral úvery vo výške 250 € mesačne. Jeho manželka je bez pracovného príjmu. Odporkyňa síce študuje na vysokej škole, sídlom školy je ale Trnava a odporkyňi v súvislosti so štúdiom nevznikajú osobitné výdavky. Pri posudzovaní nákladov odporkyne na bývanie a stravu mal súd zohľadniť, že odporkyňa býva s matkou a so starou matkou. Z týchto dôvodov navrhovateľ vyvodzoval, že nie je schopný platiť odporkyňi výživné v doterajšej výške. Súdy túto okolnosť prehliadli, dokazovanie nesprávne vyhodnotili a na tom základe dospeli k nesprávnym právnym záverom. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, lebo neobsahuje vysvetlenie, ktoré skutkové zistenia a právne názory viedli odvolací súd k záveru o vecnej správnosti prvostupňového rozsudku. Vzhľadom na to navrhovateľ žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch nižších stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že mimoriadny opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný, a žiadala ho „zamietnuť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V ustanovení § 238 ods. 4 Občiansky súdny poriadok zakotvuje zásadu, že dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákomom o rodine (výnimku z tejto zásady predstavujú rozsudky o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení).

V preskúmvanej veci išlo o vyživovacíu povinnosť otca k dcére (§ 62 a nasl. Zákona o rodine), teda o takú vec upravenú Zákomom o rodine, na ktorú sa nevzťahuje výnimka v zmysle § 238 ods. 4 O.s.p. Vychádzajúc z toho je opodstatnený záver, že dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, v prípade ktorého je procesná prípustnosť dovolania vylúčená ustanovením § 238 ods. 4 O.s.p.

Vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Ak v konaní došlo k niektorej z uvedených vád, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 11/1998 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998). Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá ale samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných vád; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Pokiaľ navrhovateľ argumentoval tým, že rozhodnutie súdu spočíva na neúplnom zistení skutkového stavu alebo nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov (R 42/1993), vytýka nesprávnosti, ktoré i keby k nim prípadne došlo (dovolací súd vec z tohto hľadiska nepreskúmaval), nemali by za následok procesnú vadu konania relevantnú v zmysle § 237 O.s.p., výlučne ktorá by v danom prípade mohla založit' prípustnosť jeho dovolania.

Obdobne, pokiaľ namieta nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že vytýkanou je tu tzv. iná vada konania (viď R 111/1998), ktorá je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý ale možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní. Sama táto vada nezakladá prípustnosť dovolania.

K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p., výlučne ktorá by v danom prípade mohla založit' prípustnosť jeho dovolania. Nesprávne právne posúdenie je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad v preskúmavanej veci nejde). Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie navrhovateľa podľa Občianskeho súdneho poriadku

procesne neprípustné. So zreteľom na to jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní nebol navrhovateľ úspešný. Dovolací súd úspešnej odporkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 146 ods. 2 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková